

harika Mıyım neyim?

Nurgül
Bahar

Çizer:
Halime Koş
Ayyıldız

MUHTEŞEM YAMAN KAYAALP

Sesleri duyuyor musun? Ne sesi mi? Duymuyor musun?

Alkış sesleri tabii ki. Sahneye yürüyorum. Kırmızı perdelerin arasından geçerken ışıklar

gözlerimi kamaştırıyor ama ben gözümü bile kırpmıyorum. Çünkü bu anı yıllardır hayal ediyorum.

Yaptığım şey ne kadar da ses getirmiş!

Daha mütevazı durmalıyım sanırım. Başımı hafifçe eğiyorum. Göz ucuyla bakıyorum; herkes hayran hayran bana bakıyor. Yok yok, fazla mütevazılığa gerek yok. Şöyle dimdik durayım, yüzümde de havalı bir gülümseme olsun.

Okul müdürüm mikrofonu eline alıyor ve asla unutamayacağım cümleler kuruyor:

“Muhteşem Çocuk olarak bildiğiniz öğrencimiz henüz 11 yaşında... Tüm dünyanın seyrini değiştirecek harika bir işe imza attı! O, bizim okulumuzun gururu! O, bu şehirde heykeli dikilecek olan tek çocuk! İşte karşınızda Yaman Kayaalp!”

Tüm okul beni alkışlıyor. Yetmez! Farklı farklı haber kanallarından kameramanlar gelmiş, beni çekiyorlar. Ekran başındaki herkes oturdukları yerden ayağa kalkıp beni alkışlıyor!

Nasıl güzel bir hayal, öyle değil mi? Bu hayalim gerçek olursa bir kitap yazacağım ve kitabım

gerçekleşen hayalimden bahsettiğim satırlarla başlayacak...

Ahh, bu hayali kurarken bile ne kadar mutluyum... Bir de gerçeğini yaşasam kim bilir ne hissedirim...

Derken annemin aniden gelen sesi hayalimi paramparça etti:

“Yaman! Uyanmadın mı hâlâ? Okula geç kalacaksın!”

İşte “hayaller / hayatlar” dedikleri; gerçekle yüzleştığım o an... Az önce hayallerimde kırmızı perdeli şık bir sahnede idim, spot ışıkları yüzüme vuruyordu. Şimdi ise fıstık yeşili perdeli odamdayım. Yüzüme de annemin daha çabuk uyanayım diye sabahın köründe açtığı ışık vuruyor! Gerçek hayatta perdeler hayal sahnesinin kapandığının işaretçisi maalesef.

Ne rengârenk spot ışıkları var ne de mikrofonlar...

Ne kupalarım var ne de alkışlar!

Sadece sabah sabah çoraplarını nereye koyduğunu hatırlamayan bir çocuk var...

Pofuduk battaniyemi kafama çektim. Muh-teşem başarılarla imza atmış, yüzlerce kişiden alkış almış, süper dâhi bir çocuk, güne böyle mi başlar, diye mırıldandım. Çorabımın bir tanesi battaniyemin altındaymış meğer. Teki nerede acaba?

Düşüncelerimi okumuş gibi “Yaman! Çorabının teki bulaşık makinesinden çıktı!” dedi annem.

“Çıkabilir, anne. Çıkabilir... Çünkü dün gece prova yapmıştım: sahneye yürüyüş provası. Beni ancak hayallerimde güldüren bir dünyada bu dalgınlığımı normal karşılamayacağız da ne yapacağız, anneciğim?” dedim. Yine de çorabım bulaşık makinesinden değil de çamaşır makinesinden çıksaydı iyiydi tabii.

Zor da olsa hayal dünyamı pofuduk battaniyemin içinde bırakarak yataktan kalktım. Aynanın karşısına geçtim. *Yeni uyandığım için saçlarım biraz dağınık, kabul ediyorum. Ama bakışlarım... Bakışlarım keskin ve derinden...*

Yaman Kayaalp, diye mırıldandım aynadaki kendime. Bugün dünyaya bir iz bırakacaksın. Belki bir başarıyla, belki bir olayla, belki de ayakkabılarınla... Ama bırakacaksın.

Aynada gözlerime manalı manalı baktıktan sonra içeri geçip kahvaltı masasına oturdum. Annem göz ucuyla bana baktı:

“Dün okul defterine neler yazdın? Getir de bakayım.” dedi.

“Şey... Stratejik hedef listemi yazdım işte. Sene-lik hedefler.” dedim. “Sene sonunda bakarsın.”

“Sürpriz diyorsun yani. İyi bakalım, öyle olsun.” dedi annem.

Sence kendime nasıl hedefler koymuş olabilirim? Elbette bana en yakışacak hedefleri özenle belirledim!

Okula ilk giren ben olacağım.

Öğretmen en çok beni övecek. “Göreceksiniz, bu çocuk ileride çok büyük insan olacak!” diyecek.

Başka bir öğretmenim, arkadaşlarıma dönüp “Yaman’la sık vakit geçirin. Yaptıklarını görün, görün de örnek alın biraz!” diyecek.

Zeynep bulduğum projelere bakıp şaşkınlıktan “Vay be!” diyecek.

Ahmet yaptığım ödevlerin güzelliğini kısacacık ama belli etmeyecek.

Müdür yardımcısı beni şöyle bir süzüp “Bu çocukta ışıık var.” diyecek.

Ve... Her günün sonunda, adını “Yaman Kayaalp’in Muhteşem Günleri” koyduğum günlüğüme ALTIN HARFLERLE şöyle yazılacak:

“Görev başarıyla tamamlandı.”

Sütümü de içip çıktım. Ayakkabılarımı ters giymişim. Olsun, sorun değil. Nazardan olmuştur.

Gerçek başarı, ters giyilmiş ayakkabılarla bile mümkündür. Bunu sakın unutma. Bu bir Yaman

Kayaalp sözü olarak kalsın aklında. Bak, kitabın sonunda “Benim ünlü sözüm neydi?” diye soraçağım ha.

Neyse... *Bugün ne olacak, bilmiyorum. Ama içimde bir his var. Bugün, sıradan bir gün olmayacak.* Büyük başarılarla sahip insanlar da güne böyle mi başlıyor acaba? İçlerine mi doğuyor? Bir sabah uyanıyorlar ve “Bugün muhteşem bir şey bulacağım!” mı diyorlar? Bu tarz kitaplar okumaya bayılıyorum. Ne tarz mı? Başarılı insanların hayatlarını yazan kitaplar. Bazı yerlerini atladığımı itiraf etmeliyim. Mesela bazen tökezledikleri yerler oluyor, sanırım buralardan ders aldıklarını anlatmaya çalışıyorlar ama oraları okumak pek hoşuma gitmiyor. O kısımları hemen atlayıp projelerini nasıl kabul ettirdiklerine bakıyorum. Özellikle de meşhur oldukları yere balıklama dalıyorum! O kısımları nasıl nefessiz okuyorum, nasıl mest oluyorum, bir bilsen...

“Adını, soyadını öğrendik; bin kere söyledin, tamam da sen kimsin? Biraz kendinden bahsetsene.” dersin haklısın. Ama ne yapayım, soyadımı çok seviyorum. O yüzden vurguluyorum. Eskiler, çok cesur kişilere böyle der, bu soyadını verirlermiş. “Kaya gibi adam, kaya gibi kadın” derler mesela, ‘sağlam, güçlü, sarsılmaz’ anlamına gelir.

Alp de Eski Türkçede “yiğit, kahraman, cesur savaşçı” demektir. Dolayısıyla Kayaalp, “kaya gibi sağlam yiğit”, “sarsılmaz kahraman” veya “cesur ve dayanıklı kişi” anlamlarına gelir. Ne kadar da bana yakışıyor ama! Öyle değil mi?

Dedemin dedesinin dedesi (Bir dede eksik söylemiş olabilirim.) cesaretin vücut bulmuş hâliymiş. Öyle cesurmuş ki herkes ona hayran kalırmış. Kesin ona çekmişim! Bu yüzden bu soyadını çok büyük bir gururla taşıyorum.

Adım Yaman da “güç, etki veya beceri olarak alışılmışın üzerinde olan kimse” anlamına geliyor. Tam benlik!

Adımı bir kenara bırakacak olursak ben on bir yaşındayım, ailemin tek çocuğuyum. Sen de anlamışsındır, hedefleri olan, gözü yükseklerde, başarıyı önemseyen biriyim. Yarışmalara bayılırım! Birinci olmak benim için çok önemlidir. İkinciliğe bile tahammülüm yok. Kaybetmeyi hiç sevmem. Kazanamayacağımı düşündüğüm yarışlara katılmam. Bizim okuldaki yarışmaların birincisi ben olurum, ikincisiyse genelde Ahmet olur. Bu böyle bilinir.

Biraz da ailemden bahsedeyim. Annem doktor, babam bilgisayar mühendisi. Annem de

babam da büyüleyici işler yapıyor. Annem hastaları iyileştiriyor, ben olsam var ya... Hastane-nin kapısına iyileştirdiğim hastaların isimlerini yazarım. “Muhteşem Dr. Yaman Kayaalp’in İyileştirdiği Hastalar” başlığı altında tabii. Babam ise kullandığımız pek çok teknolojik üründe emeği olduğu hâlde yaptıklarını kimseciklere anlatmayan bir adam. Ben olsaydım, ah! Yoldan geçenleri durdurur, “Elindeki telefonu kullanabiliyorsan benim sayemde!” derdim. Gazetecileri çağırır, basına ne kadar önemli işler yaptığımı anlatırdım. Ama babam biraz tuhaf biri, annem babamdan övgüyle bahsettiğinde bile utanıyor.

Biliyorsun, bense büyük büyük büyük dedeme çekmişim... Parlıyorum, ışıldıyorum resmen! Yeteneklerimi de annemle babamdan almışım tabii. O ayrı. Neyse, bu kadar gevezelik yeter. Artık okula gitmem lazım. Bakalım bu sene neler başaracağım, hangi yarışmalarda birinci olacağım, sen de benim gibi merak ediyor musun?

PARLAK FİKİRLER ATÖLYESİ

Okula gelirken içim enerjiyle doluyor, içeri girerken bizi karşılayan öğretmenlerimizin hepsine itinayla “Günaydın!” diyorum. Ee, ben onları görüyorum, onlar da beni görmeliler. Sonuçta okulun en iyi öğrencisiyim. Okul hayatı da bir maraton olduğuna göre burada birinciliği göğüsleyen kişi, en “parlak” öğrenci olmalıdır tabii ki. Parlaklık deyince de akla bendeniz Yaman Kayaalp gelmesin de kim gelsin?

Benim hayat felsefemdir bu: Ne yapıyorsan en iyisini yap ve parla! Eğer en iyisini yapamayacaksan hiç yapma, yani hiç yenilme! Böylece pes etmiş olmazsın.

Okuldaki ilk dersimiz Fen Bilimleri’ydi. Öğretmenimiz Bilim Haftası’nın gönüllü öğrencilerle gerçekleştirileceğini açıkladı. Bu, benim en çok beklediğim şeydi. İsminin Bilim Haftası olmasına bakma, bu bir Bilim Şenliği! Bilim Şenliği demek; sergiler, icatlar, deneyler demek. Ve tabii ki ziyaretçilerden bol bol takdir ve alkış almak demek!

Hemen gönüllü oldum. Biraz düşünürsem harika bir proje bulacağımdan emindim. Zaten kim benden daha iyi proje bulabilir ki? Ben birinci olurum, ikinci de yine Ahmet olur, diye düşündüm. Ahmet

yine çok hevesliydi, içimden ona karşı pek de olumlu olmayan duygular hissettim. Karnımda bir rahatsızlık duygusu vardı. Ona yan yan bakıp öğretmenin duyamayacağı bir sesle “Ne o? Yine büyüklerine mi yaptıracaksın projeni?” dedim.

Bana dönüp “Kıskanmana gerek yok, Yaman. Her şeyi ellerimle yapıyorum.” dedi.

KISKANMAK MI? KİM? BEN Mİ KISKANACAĞIM, HAH!

“Kıskanmıyorum ki. Sınıfın en iyisiyim ben, neyini kıskanayım?” dedim.

“Bence sen kendini bir sorgula, Yaman. Yoksa bana laf atma gereği duymazdın.” dedi.

Cevap vermedim. Alaycı bir bakış atmakla yetinip derse döndüm.

Okul çıkışı eve doğru giderken içimden konuşmaya başladım.

Kıskanmak mı? Midemdeki o his, kıskançlık olabilir mi? Yok yok, hiç tarzım değil. Herkesten daha iyi olduğunu düşünen biri, başkasını nasıl kıskansın ki? Kıskanmak zayıfların, beceriksizlerin hissedeceği bir duygu değil midir? Öyleyse neyden rahatsız oldum?

Sorular eve gidinceye kadar peşimi bırakmadı. Ama tam kapıdan içeriye girerken bu soruları dışarıda bırakmaya karar verdim. Yapacak çok işim vardı. Ne zaman bir şey yapmaya başlayacak ol-

sam -bunu yapmayı gerçekten istiyorsam- içimde bir coşku hissedirim. İçimden bir ses, en iyisini yap, Yaman! En iyisini yap, der. Bu ses beni daha fazla araştırmaya iter, yerimde duramam.

Heyecanla üstümü değiştirdim, yapacağım harika proje için iyi bir fikir bulamadan annem seslendi. Yemek vakti gelmiş bile. Neyse, yemek yersem zihnim daha iyi çalışır, diye düşündüm. Zıplaya zıplaya yemeğe gittim. Sakinleş, Yaman, dedim. En iyisini bulacaksın. Ahmet'ten daha iyisini yapacaksın. O şimdi kim bilir ne bulacak ama sen en iyisini yapacaksın! İnsanları öyle bir etkileyeceksin ki unutamayacakları bir işe imza atmış olacaksın. İmza: Yaman Kayaalp.

Ben yemekte bunları düşünürken annemle babam beni izliyormuş meğer.

“Hayırdır, Yaman? Pek düşüncelisin.” dedi annem.

Onlara Bilim Haftası'ndan bahsettim. Gönüllü olduğumu ve iyi bir proje bulmak için fikirlerine ihtiyacım olduğunu söyledim.

Babam her zamanki rahatlığıyla “Proje zorunlu değilmiş. Gönüllü katıldığını göre bir sebebi olmalı. Neden katılmak istedin?” diye sordu.

“Tabii katılacağım, baba. Ahmet de katılacak! Benim birinci olmam lazım.” dedim.

Annem ne dediğimi anlamaya çalışır gibi hafifçe kaşlarını çattı, dikkatle bana baktı. Çatal bıçağı yavaşça masaya bıraktıktan sonra derin bir nefes alıp verdi.

İmalı bir şekilde “Ahmet Bilim Haftası’na katılıyor diye katılman seni gönüllü mü yapıyor, Yaman? Gönüllü kelimesinin üzerine bir düşün istersen.” dedi.

Yani bana “Bu projeyi gerçekten istiyor musun bir düşün, bunun üzerine kafa yor, bunu dert edin.” demek istiyordu. Bunu anlamıştım. Ama benim bu kadar derin düşünmek için zamanım yoktu.

“Elbette sadece bunun için katılmıyorum ama bunu da önemsiyorum, anneciğim. Aramızda bir rekabet var. Her zaman ben birinciydim, o ikinciydi. Bu durum değişsin istemiyorum sanırım.” dedim.

Babam, “Sen bu konu hakkında biraz düşün, sonra tekrar konuşalım en iyisi.” dedi. Konuyu değiştirdi. Yazılım şirketindeki eğitimlerden birinden bahsetmeye başladı: ZİHİN HARİTALARI. Düşünceleri dallara ayırıp renkli renkli yazıyormuşsun. O düşünceleri görselleştirerek beyninin kafesinden çıkarıp özgürleştiriyormuşsun ve hooop kocaman bir ağaca dönüşüyormuş!

Babam bunları anlatırken ne oldu dersin? Zihnimde âdeta şimşekler çaktı!

“Bulдум!” diye bağırdım. Koşarak babama sarıldım. “Sen harikasin, baba!” dedim, hiçbir şey anlamadı. Ama sen anlamışsındır.

Evet evet, tahmin ettiğin gibi Bilim Haftası için projem “zihin haritası” olacak! Düşünsene, koskoca şirketlerde bile kullanılan bir harita. Etkileyici, değil mi? Bu projeyle çok havalı görüneceğim, çok!

Sabah heyecanla okula gittim. Öğretmenimiz bir an önce fikirlerimizi sorsun da ballandıra ballandıra anlatayım istiyordum. Heyecanla derse girdim. Öğretmenimiz geldi, içimden, *hadi sor, öğretmenim! Sor*, diyordum. O ise beni dehşete düşüren bir cümle kurdu:

“Yeni projeler için heyecanlı mıyız gençler? Bu kez bireysel çalışma yapmayacağız, grup çalışması yapacağız. Ona göre hazırlanın.”

Ne? Yok artık! Grup mu? Grup işi bana göre değil! Hiç değil! Asla değil! Katiyen değil! Olmaz, hocam! Benim aklımda kocaman bir proje var ama... Fikrimi başkalarıyla mı paylaşacağım? Daha neler!

İçimden konuşmaya devam ettim ama dışımdan bir şey diyemedim.

Sema Öğretmen bizi gruplara ayırdı. Beni de Sare ve Kerem’le aynı gruba aldı. İçimdeki ses yükselmeye başladı. Kimse duymasa da.

Ben tek başıma harika bir proje hazırlayıp yıldız gibi parlayacaktım. Öyle bir proje olacaktı ki sadece bizim okulda değil, başka okullarda da ismim duyulacaktı. Hatta belki koca şehir benim ismimi öğrenecekti. Belki de tüm ülke benden “İşte müthiş projenin sahibi Muhteşem Yaman Kayaalp!” diye bahsedecekti. Şimdi yanımda Sare ve Kerem de olacak. Benim sayemde birinci olacaklar, belki onların isimleri de anılacak. Yaman Kayaalp ismi tarihe altın harflerle kazınacakken onların ismi de eklenecek yanıma. Bu haksızlık! Bu fikir benim! Hem ben işime karışılmasından hiç mi hiç hoşlanmam! Belki bu süper fikrimi anlamayacaklar bile. Fikrimi kabul etmeme ihtimalleri de var. O zaman ne olacak bu muhteşem projeme? Çöpe mi atılacak bu güzelim fikir? Onların basit fikirleriyle birinci olamayız ki. Neydi benim kuralım? Ya birinci olurum ya da hiç! Ya zirveye oynarım ya da hiç! Ya kazanırım ya da hiç başlamam!

Teneffüste hemen Kerem ve Sare’nin yanına gittim. Sebebini bilmiyorum ama onlar da biraz tedirgindiler sanki. Onlara bu şekilde bir proje hazırlamak istemediğimi söyledim. “Ben tek başıma proje hazırlamak istiyorum.” dedim.